

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

KORKU TUNELİ

Cesaret Sınavı

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış altmış beşi aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinelele
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıktaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan

Hayat Okul

- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

KORKU TUNELİ

Her kitabını soluk soluğa
okuyacağınız yeni bir dizi

- › Yarasalar Vadisi
- › Canavarlar Adası
- › Tehlikeler Evi
- › Korkunç Palyaçolar
- › Yankı Gezegen
- › Cesaret Smavı

KORKU TUNELİNE GİRİN
CESARETİNİZİ TEST EDİN!

Cesur Dostum,

Elindeki kitabı bugüne kadar okuduğun diğer kitaplar gibi okumayacaksın!. Sayfa altlarındaki yönlendirmeleri kullanarak ilerleyecek ve zaman zaman önemli kararlar vereceksin..

Zaten okuyacakların, senin bu kararlarına göre değişecek ve gelişecek. Yapacağın her seçim sonrasında, kitabın farklı bir sayfasına gidip yaptığın seçime göre farklı bir olay yaşayacaksın. Bu yüzden maceranın sonunu da senin kararların belirleyecek.

Yalnız dikkat et! Yapacağın seçimlerin sonucunda çok parlak başarılar kazanabileceğin gibi, ürkütücü sonuçlarla da karşılaşabilirsin. Kararlarını verirken, seçimlerinin sana yükleyeceği sorumluluğun bilincinde olmalısın.

Umarım hep doğru seçimler yapar ve mutlu sona ulaşırsın. Ancak kötü bir sonla karşılaşsan bile sakın yılgınlığa kapılma! Kazandığın deneyimle şansını yeniden dene. Ta ki dilediğin başarıya ulaşana dek! Unutma, yaşam bir maceradır. Başarı için savaşan, sonunda mutlaka kazanır.

Korku Tüneli, her kitabını soluk soluğa okuyacağın bir dizi... Ancak bu kitaplar, karşı karşıya kalabileceğin güç ve çelişkili koşullarda karar verme yeteneklerini de geliştirecek. Ulaştığın olumlu veya olumsuz sonuçlar karşısında doğru tepkilerde bulunmaya yönlendirecek. Böylece kişiliğini de geliştirecek. Önemle öneririm.

Psikolog Tuncel Altıncöprü

*Akıl, bilgi ve cesaret başarının olmazsa olmazlarıdır.
Bunlardan biri eksik olursa, çabaların sonuçsuz kalır.*

CESARET SINAVI

Otoyolda ilerlerken, "Solunuza bakın" diye bağıyorsunuz sevinçle. "Solunuzdaki şu harika göle... Kamp kuracak yer bulmak için dolanıp durmamıza hiç gerek kalmadı bence. Bu çevrede, bundan daha güzel bir yer bulabileceğimizi düşünemiyorum bile."

Taşkın, başını gösterdiğiniz yere çevirip şöyle bir baktıktan sonra, arabasını güvenlik şeridine çekip duruyor. Ardından da "Gerçekten öyle..." diyor. "Altın kumsallı harika bir göl bu... Kamp için yaratılmış sanki... Çevresindeki orman da âdeta cennet bahçesi... Acaba soldaki şu toprak yola girsek, oraya kadar götürür mü bizi?"

Taşkın'ın bu soruyu sormasıyla kullandığı Land Rover'ı gösterdiği toprak yola sürmesi bir oluyor. Göle ulaşmanızsa sadece on dakikanızı alıyor. Göl, uzaktan görüldüğünden de güzel... Beş arkadaş, sevinç çılgınlıklarıyla arabadan fırlıyorsunuz. Kumsalda dolaşp çevreyi araştırıyorsunuz. Çadırlarınızı kurup yerleşiyorsunuz. Gölde yüzüp kumsalda oynayarak eğleniyorsunuz.

Sonunda hava kararıyor. Akşam oluyor. Kamp ateşinin çevresinde ilk kamp yemeği yeniliyor. Türküler eşliğinde çaylar içiliyor. E, tabi günün yorgunluğu da var... Herkes birer ikişer çadırlarına dağılıp dinlenmeye çekiliyor. Fakat nedense sizi bir türlü uyku tutmuyor.

Dakikalar geçtikçe uykunuz daha da kaçıyor. Tüylerinizi diken diken eden garip sesler duymaya başlıyorsunuz. Giderek güçlenen, size doğru yaklaşan sesler bunlar... Kentte doğup büyüyen birisiniz, ama izlediğiniz doğa dizilerinden tanıyorsunuz onları. Bunlar, ormanda yaşayan yabani hayvanların çığlıkları... "Şunlar, çakallara ait olmalı..." diyorsunuz. "Öteden yankılanarak gelenlerse kurt ulumaları..." Ürküyorsunuz. Gözlerinizi kapatıyorsunuz. Duymamaya çalışıyorsunuz. Fakat uyuyamıyorsunuz. İtiraf etmek istemeseniz de korkuyorsunuz.

"Şu uğursuz baykuş, başka yer yokmuş gibi gelip tam tepemdeki ağaca yerleşti nedense." diyorsunuz. "Umarım kötü bir şey olmaz. Acaba çadırımın ardından gelen şu garip ses ne? Şimdi gel de merak etme! Bir ayı homurtusuna benziyor, ama... Yok... Yok... Bunlar kesin birkaç tane... Az önce yediğimiz yemeğin kokusunu alıp geldiler herhalde." İçinizdeki korku giderek büyüyor.

"Ya şimdi bunlar, çadırıma girmeye niyetlenirlerse?" diyorsunuz. "O koca pençeleriyle çadıra bir vurmaları yeter herhalde. O zaman ne yaparım? Keşke evden gelirken yanıma çakımı alsaydım. Ateş... En iyisi ateşin yanına gitmek sanırım. Yaban hayvanlarının ateşten korktuğunu herkes bilir. Umarım kamp ateşi daha sönmemiştir."

Bu sözlerinizin ardından yattığınız yerden fırlayıp çadırından dışarı çıkıyorsunuz. Çıkıyorsunuz çıkmasına, ama bir de bakıyorsunuz ki tam karşınızda dev bir ayı... Kampın ardındaki ağaçların arasından çıkmış. İki ayağının üzerine dikilmiş hâlde, salına homurdana üzerinize geliyor.

Sesiniz kısılıyor. Bağırımıyorsunuz. Bir yandan koşuyor, bir yandan da nasıl koşabildiğinize şaşıyorsunuz. Saniyeler içinde, sönmeye yüz tutan kamp ateşinin başına varıyorsunuz. Varır varmaz da bir ucu közde, bir ucu dışarıda kalmış bir odunu kapıp geri dönüyorsunuz.

Dönmenizle de dev ayıyı, ardındaki iki yavrusuyla birlikte karşınızda buluyorsunuz. Sivri dişlerle dolu bir ağız ve parçalamaya uzanmış pençelerle... Hayvanla aranızdaki tüm uzaklık, olsun olsun bir metre... O anda nasıl beceriyorsunuz, siz de bilmiyorsunuz. Kaçmıyorsunuz. Saklanmıyorsunuz. Donup kalmıyorsunuz. Aksine, ileri atılıyor; elinizdeki sopanın korlaşmış ucunu üzerinize gelen ayının yüzüne doğru uzatıyorsunuz.

Bu hareketiniz, vahşi hayvanı ummadığınız kadar öfkelendiriyor. Yüzüne uzanan ateşten korkup uzaklaşacağı yerde, onu ısırp kopartıveriyor. E, tabii kor hâlinde bir odun bu! Değdiği yeri dağlıyor. Isırdığı ateş; hayvanın ağzını, dilini, damağını yakıp kavuruyor. Canı yanan hayvan tüm kumsalı çınlatan bir sesle, acı acı haykırıyor. Hemen ardından da içinden çıktığı ağaçların arasına dalıp gözden kayboluyor. Tabii iki yavrusu da peşinden...

O ana kadar çadırlarında uyuyan arkadaşlarınız, ayının bu haykırışına uyanıyorlar. Yataklarından fırlayıp da dışarıda sizden başka kimseyi göremeyince merak ediyorlar. "Ne oldu? Neden bağırdın öyle?" diye soruyorlar. "O sopayla ne yapıyorsun kampın orta yerinde?"

Oysa sizin yaşadığınız korkudan değil bağırarak, konuşacak hâliniz yok... Kekeleyerek, "Siz görmediniz mi?" diyebiliyorsunuz güçlkle. "Az önce burada bana saldıran dev bir ayı vardı. Elimdeki şu ucu korlu sopayla kendimi savununca, canı yandı da kaçtı. Hem bağırarak ben değildim ki. O ayıydı..."

Bu sözleriniz, arkadaşlarınızın kimini güldürüyor, kimini kızdırıyor. Biri, "O sopayla mı korkutup kaçırdım diyorsun sen şimdi o dev ayıyı?" diyor. "Ucunda değil kor, bir kıvılcım olsun görünmüyor. Ya o dünyanın en korkak ayısı olmalı ya da sen dünyanın en cesur kampçısı... Yok! Ben kararımı verdim. O, dünyanın en korkak ayısı..."

Diğeri, "Sen kesin kâbus görmüş olmalısın." diyerek konuşmaya katılıyor. "Kusura bakma, ama öyle pek cesur biri sayılmazsın. Hani bu, kampta ilk gecemiz ya! Üstelik arkamız orman... Ya bu ormanda ayı varsa... Gece kampa girip bize saldırırsa diye aklından geçirmiş olmalısın. İşte, bu korkun gece düşünce girmiş olmalı. O korkuyla uyanınca da rüyayı gerçek sandın sanırım.."

Ötekisi, "Yani sen şimdi rüyada ayı gördün diye mi tatlı uykumuzdan uyandırıp ayağa diktin bizi?" diyor. "Keşke avaz avaz bağırıp herkesi uyandırmadan önce, gerçekten ayı var mı diye bir baksaydın çevrene."

Bu iğneli sözler ağırlınıza gidiyor elbette. "Ayı geldi diyorum size! Niçin inanmıyorsunuz?" diyerek isyan ediyorsunuz hâliyle. "İki yavrusuyla birlikteydi üstelik de. Durun bir dakika! Ayak izi... Ayak izi kalmıştır mutlaka bir yerlerde." Böyle diyor, çadırınızdan ışıldağınızı alıp yeniden dışarı fırlıyorsunuz. "Gelin!" diyorsunuz sonra da. "Ayının ayak izlerini görünce inanırsınız anlattıklarım."

Gerçekten de kampın bulunduğu o kumlu zeminde ayının izlerini hemen buluyorsunuz. Bulur bulmaz da arkadaşlarınıza dönüp, "İşte, bakın! Gördünüz mü canavarın ayak izlerini?" diyorsunuz. "Umarım hâlâ benim kâbus gördüğümü düşünmüyorsunuzdur."

O anda şaşkınlık nidaları birbirini izliyor. Ardından herkes, "A... Gerçekten ..." diyor. "Ne kadar büyük izler bunlar... O ayı, canavar gibi bir şey olmalı... Nasıl korkmadan karşı durabildin? Çok cesurmuşsun doğrusu."

Bir tek Taşkın, "Ben hâlâ inanmıyorum senin böyle bir ayıyı korkutup kaçırabildiğine." diyor. "O izler, biz gelmeden önce burada dolaşan bir hayvana ait olmalı... Sendeki nereden o cesaret? Eğer vahşi bir ayıdan korkmayacak kadar cesursan, burada tek başına bir hafta da kalırsın. Sen bunu yap! Benim Land Rover'im senin..."

Taşkın'ın bu sözlerine sizden önce diğer arkadaşlarınız karşı çıkıyor. "Hiç olur mu öyle şey?" diyorlar hep bir ağızdan. "Burada öyle tek başına, bir hafta kalınır mı? Böyle bir olaydan sonra bir dakika bile durulmaz burada. Haydi! Toplayın çadırları. Bir an önce gidelim buradan. Bir kamping mi olur, yoksa bir otele mi gideriz. Artık ne yapacağımıza yolda karar veririz."

Fakat sizin tepkiniz diğerlerinden farklı oluyor. Taşkın'a, o gönül kırıklığıyla, "Sen, benim o ayıyı kaçırdığıma gerçekten inanmıyorsun değil mi? diye soruyorsunuz. "Ben böyle bir cesaret gösteremem yani, öyle değil mi? Bu kadar korkak mı belledin sen beni? Tamam! Kabul ediyorum. Hepiniz gidin. Ben burada bir başıma, bir hafta kalıyorum. Fakat sözünü unutma sen de! Herkesin önünde söyledin az önce. Bir hafta sonra geldiğinde, gözünün yaşına bakmam. Land Rover'ını elinden alırım."

"Tamam!" diyor Taşkın da... "Sen burada, tek başına bir hafta kal! İşte, yine söylüyorum. Sana söz! Bir hafta sonra geldiğimizde seni burada, bu kumsalda bulursak, Land Rover'ım senin. Yalnız, cep telefonunu da vereceksin. Bu süreçte başkalarından yardım istememelisin." Siz de çaresiz, cep telefonunuzu çıkartıp veriyorsunuz.

Arkadaşlarınızın çoğu bir yandan toplanıyor; bir yandan da size iyi şanslar dileyip dikkatli olmanızı öneriyor. Taşkın'sa kıs kıs gülüp sizinle eğleniyor. Onu anlıyorsunuz tabi. Sizin bu yaban ormanı kıyısında, birkaç saat fazla barınamayacağınızı, korkup kaçacağınızı düşünüyor. Aslında pek haksız da sayılmaz. Daha şimdiden, "Acaba yanlış mı yaptım?" diye pişmanlık duyuyorsunuz. Fakat gururunuzla yediremiyor, "Bekleyin! Ben de sizinle geliyorum." diyemiyorsunuz. Zaten birkaç dakika içinde herkes toplanmış, Land Rover'daki yerlerini almış oluyor.

Arkadaşlarınız hareket edip yola koyulunca, bir süre arkalarından bakıyorsunuz. Ta ki arabalarının ışıkları tamamen gözden kaybolana dek... Ancak o zaman gerçeği tam anlamıyla kavrayabiliyorsunuz. Koca bir hafta boyunca, bu vahşi doğanın ortasında tek başınasınız. Ne yapıp edip bu bir haftayı geçirmek zorundasınız. Kendi kendinize güç vermek istercesine, "Bu geceyi atlatabilirsem..." diyorsunuz. "Bundan sonrasını da atlattırım."

Oysa sabaha daha saatler var... Üstelik ormanın içinden gelen o vahşi çığlıklar, sanki giderek artıyor ve yaklaşıyor. Sonra birden o gözleri görüyorsunuz. Karanlığın içinde parıldayan, yabanıl bakışlı, fosforlu gözler bunlar... Ağaçların arasına sinmiş, sinsi sinsi sizi izliyorlar. Hiç kuşkunuz yok... Zayıf bir anınızı yakalar yakalamaz saldıracaklar. Ürküyor, kendinizi ölümcül bir tuzağın içine düşmüş gibi hissediyorsunuz.

Sığınıp korunabileceğiniz tek bir yer var... Siz de adım adım gerileyerek oraya, kamp ateşine doğru yaklaşıyorsunuz. Ancak ateş neredeyse sönmek üzere. Sağınızda, solunuzda, topladıklarınızdan geriye ne kaldıysa; dal, çalı çırpı, yaprak... Yanabilecek her şeyi küllenen korların üzerine atarak ateşi canlandırıyoryorsunuz. Neticede gece uzun... Ne atsanız tükeniyor. Çadırdaki eşyalarını, son olarak da çadırınızı yakıyorsunuz da geceyi sabaha ancak kavuşturabiliyorsunuz.

Neyse ki sonunda güneş doğuyor. Ortalık aydınlanıyor. Üzerinize dikili o yabanıl gözler birden kayboluyor. Ormandan gelen homurtular, çığlıklar, ulumalar birbiri ardınca susuyor. Çevrenizi kuş cıvıltılarıyla birlikte gelen bir dinginlik sarıp kuşatıyor. İşte, ancak o zaman rahat bir soluk alabiliyorsunuz. Üzeri küllenen kamp ateşinin kıyısındaki sıcak kumların kenarına kıvrılıp gözlerinizi kapatıyorsunuz. Derin, deliksiz bir uykuya dalıyorsunuz.

Gördüğünüz bir kâbusla uykunuzdan sıçrayarak uyanıyorsunuz. Çıktığınız gezide, güya kampınızı yabanıl hayvanlar basmış. Arkadaşlarınız, geldikleri arabaya doluştukları gibi oradan uzaklaşıp kaçmış. Siz, doğanın ortasında bir başınıza kalmışsınız. Yerinizden fırlayıp çevrenize şaşkın şaşkın bakınıyorsunuz.

Hemen ayaklarınızın dibinde sönmüş bir kamp ateşi duruyor. Arkadaşlarınızsa görünürde yok... Kumların üzerindeki Land Rover'ın lastik izleri, size dün gece yaşadıklarınızı anımsatıyor. Tüm olup bitenler, bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçmeye başlıyor. O zaman, "Yok!" diyorsunuz. "Bu, bir kâbus değil... Ben bunları gerçekten yaşadım. Üstelik önümüzdeki bir hafta boyunca, arkadaşlarım gelip beni alıncaya kadar burada yaşamak zorundayım."

Peki, ama bunu nasıl başaracaksınız? İşte, bunu bilmiyorsunuz. Çadırınızı ve yanınızda getirdiğiniz tüm eşyalarınızı yaktınız. Nerede barınacaksınız? Çevrenizdeki hayvanlardan nasıl korunacaksınız? Karnınızı neyle doyuracaksınız? Üstelik daha şimdiden kurt gibi acıkmış bir durumdasınız. Önceliğiniz ne olmalı?

Çevrenize bir kez daha, araştırmacı gözlerle bakınıyorsunuz. O anda, gölün ortasındaki bir ada dikkatinizi çekiyor. Fazla büyük değil, ama yüzerek ulaşabileceğiniz bir uzaklıkta... Belki orada, yırtıcı hayvanlardan uzakta, güven içinde yaşayabilirsiniz. Beslenme sorununuzu ise, ormanda daha rahat çözebileceğiniz kesin... Sonuçta, bir haftalık bir süreç bu... Aç yaşayamazsınız. Fakat ormanda da karşınıza çıkabilecek hayvanlar sizi korkutuyor,

Güvenliğinize öncelik verip o küçük adaya gitmeyi ve önünüzdeki bir haftayı orada geçirmeyi deneyecekseniz 16. sayfadan devam ediniz.

Beslenmenize öncelik verip ormana girmeyi ve önünüzdeki bir haftayı ormanda geçirmeyi seçecekseniz, 26. sayfaya geçiniz.

"Güvenlik her zaman, her koşulda, her şeyden önce gelir sonuçta." diyorsunuz. "Tok olarak ölmeyi mi, yarı aç olarak yaşamayı mı seçersin diye sorsalar, aç olarak yaşamayı derim mutlaka. Karnımı şu adada da bir şekilde doyururum nasılsa. Fakat dün gece, şu ormanın kıyısında ölebilirdim. Buna benzer bir olay daha yaşamaktansa, bulduğumla yetinirim. Bir dahaki sefere, dün geceki kadar şanslı olamayabilirim. Elbette gideceğim şu küçük adada da sorunlarla karşılaşabilirim. Ancak bu sorunlar, böyle büyük bir ormanda yaşayabileceklerime oranla daha az olacaktır kesinlikle."

Bir yandan böyle düşünüyor, bir yandan da kendinizi gölün serin sularına bırakarak yüzmeye koyuluyorsunuz. Amacınız, bir an önce adanın tam karşınızdaki kumsalına varmak... Ancak güçlü bir akıntı, sizi sürekli olarak o kumsaldan uzaklaştırıp adanın sağındaki kayalıklara doğru atıyor.

İyi bir yüzücü olmanıza karşın, zorlanıyorsunuz. Sanki kumsal, siz ona doğru yüzdükçe âdeta sizden uzaklaşıyor. Bir türlü varamıyorsunuz. Yavaş yavaş içinize, "Ya şu adaya hiç ulaşamazsam." diye bir korku gelip düşüyor. Bu korku içinize düşünce de telaşlanıyor ve o telaşla su yutuyorsunuz. Bu da sizin daha çok telaşlanmanıza neden oluyor.

Bir an, "Ne olursa olsun, devam etmeliyim." diyorsunuz. "Ada, ulaşamayacağım bir uzaklıkta değil!" Ama hemen ardından, "Adaya varacağım diye, boğulup gideceğim bu gidişle." diyorsunuz. "Acaba kendimi şu akıntıya mı bıraksam? Nereye götürecekse götürsün."

"Akıntıyla mücadele etmektense, onun götüreceği yere gitmek daha iyi olacak belki de!" diyecekseniz, yandaki sayfadan devam ediniz.

Akıntının nereye götüreceği belli değil! En iyisi yine adaya doğru yüzmek..." diyecekseniz lütfen 19. sayfaya gidiniz.

Böyle deseniz de o panik içinde adaya doğru birkaç kulaç daha atıyorsunuz. Ancak kararsız, telaşlı kulaçlar bunlar... Bocalıyorsunuz. İşte, o bocalama sırasında bir kez daha su yutuyorsunuz. O zaman, "Yok... Bu böyle olmayacak." diyorsunuz. "Ben galiba adaya varamayacağım." O korkuyla da kendinizi akıntıya bırakıyorsunuz.

Şimdi çok daha rahatsınız. Dalgalarla, akıntıyla savaşıyor; sadece suyun üzerinde duruyorsunuz, o kadar... Akıntı, tıpkı düşündüğünüz gibi sizi çıkmak istediğiniz adanın sağındaki kayalıklara doğru götürüyor. Bir süre böyle gidiyor, suyun bir labirent gibi oyduğu iki yanı kayalık geçitlerde sürükleniyorsunuz. Çok geçmeden de kendinizi bir mağaranın girişinde buluyorsunuz.

Dar, yüksek tavanlı, göz alabildiğine uzanıp giden bir su kanalı bu aslında... Sadece üstü kapalı... Sularını göle boşaltan bir yer altı ırmağının yüzyıllar boyunca oya oya oluşturduğu doğal bir yapı... Siz, işte bu kanalın içinde ilerlemeye koyuluyorsunuz. Ancak epeyce ilerleyince anlıyorsunuz. Bu, bir kanal değil de bir labirent sanki... Sürekli ikiye, üçe ayrılıyor. Siz de zorunlu olarak bir karar vermek, bu kanallardan birini seçmek zorunda kalıyorsunuz. Fakat bu seçimlerinizi yeterince düşünüp taşınmadan, alelacele yapıyorsunuz. O anda içinizden nasıl geçiyorsa, o yönde ilerliyorsunuz.

Ayaklarınızın altında ipek yumuşaklığında bir kum... Bacaklarınızda kaplıca sıcaklığında bir su... İçinde ilerlediğiniz suyun yüksekliği azaldıkça, sıcaklığı artıyor. Başlangıçta göğsünüze gelen su, çok geçmeden belinize, ardından da ayak bileklerinize iniyor. Böyle yarım saate yakın yol alıyorsunuz. Sonunda o suyun kumların arasından fışkırarak çıktığı yere ulaşıyorsunuz. Su; çıktığı yerden, yerin eğimine uyarak akıp gidiyor. Oysa geçit, bu kumdan fışkıran suyun ötesinde da devam ediyor.